

- Dobrze cię widzieć! – powiedziała uśmiechnięta Róża. Przed nią stała jej chuda, młodsza siostra w starym płaszczu i z jedną walizką w ręku. – Nie wiem jak to możliwe, że jeszcze nigdy u nas nie byłaś.

Rachela wzruszyła ramionami. Nie miała ochoty rozmawiać, ale w głębi serca też cieszyła się na widok siostry. Róża zaprosiła ją do kuchni, która pachniała pieczonym mięsem i chociaż był w niej bałagan, miała atmosferę miejsca, w którym chce się jeść długie śniadania z rodziną, pić wino z przyjaciółką albo robić francuskie tosty o drugiej w nocy. Po środku kuchni stał duży stół nakryty obrusem, a na nim stał kosz z owocami i tulipany. Szafki i lodówka miały kolor seledynowy. Rachela nie znosiła zielonego, ale musiała przyznać, że bardzo pasował do jej pogodnej siostry. Paznokcie Róży miały ten sam kolor.

- Musisz być bardzo głodna! Miałam zaczekać aż dzieci wrócą ze szkoły, ale co tam! Zjemy teraz.

Podczas obiadu Róża opowiadała Racheli o swoim życiu. O dzieciach, które miały fatalne stopnie w szkole i ciągle się ze sobą kłóciły. O mężu, który pracował całymi dniami i często wyjeżdżał w podróże służbowe. O wspólnych wakacjach nad jeziorem, na które czekała cały rok. Róża była typową matką i żoną. Prawdziwą panią domu. Na jej rodzinę codziennie czekał ciepły obiad. Dzieci zawsze zabierały do szkoły owoce i jadły dużo warzyw. Jej mąż, Gary, miał zawsze uprasowane koszule i czyste buty. W sypialniach był porządek i świeża pościel, w łazience przy zlewku stał mały wazon z różą albo tulipaniem, a ręcznik do rąk był codziennie nowy. Sama Róża też wyglądała na zadbaną. Miała ułożone włosy, schludną, choć niezbyt drogą sukienkę i czerwone usta, które malowała nawet wtedy, kiedy nie wychodziła z domu. Zwykle spędzała dzień na sprzątaniu, zakupach i gotowaniu. Kiedy miała chwilę przerwy, czytała magazyny o modzie i znanych ludziach albo spotykała się z sąsiadkami i żonami kolegów męża z pracy na kawę lub kieliszek czegoś mocniejszego przed południem.

Życie Racheli wyglądało trochę inaczej. Odkąd przyjechały do Ameryki, Rachela nie mogła się odnaleźć w nowym miejscu. Miała tylko 9 lat, a już straciła nie tylko rodziców, ale też opiekunów, których bardzo kochała – Marię i Karla. Ciocia, która zabrała je z obozu dla dzieci w Niemczech, próbowała stworzyć dziewczynom dom. Nigdy nie wyszła za mąż, bo praca i dziewczynki zajmowały cały jej czas. Zawsze była zmęczona i często niecierpliwa. Faworyzowała grzeczną i rozsądną Różę, a Rachela, która zawsze miała dużo pomysłów i często problemy w szkole, bardzo ją irytowała.

Kiedy Rachela miała 17 lat poznała Mike'a, starszego, pewnego siebie chłopaka, w którym zakochane były wszystkie nastolatki w dzielnicy. Cioci nie podobała się ta znajomość, ale Rachela się wcale tym nie przejmowała. Uciekła z Mike'iem na zachodnie wybrzeże i nawet się nie pożegnała z siostrą. Ciocia nie

szukała Racheli, ale Róża tak. Kiedy skończyła szkołę pojechała na kilka miesięcy na zachód szukać jej, ale nigdzie nie mogła jej znaleźć. Wróciła, bo w Nowym Jorku czekał na nią jej narzeczony.

Po kilkunastu latach Róża i Gary znów zaczęli szukać Racheli. Dali ogłoszenia w lokalnych gazetach. Po kilku miesiącach sąsiadka Racheli zobaczyła jej zdjęcie w gazecie i pokazała je jej. W tym czasie Racheli mieszkała z Mike’iem w małej, ciemnej kawalerce w Seattle. Ona pracowała w piekarni, a on lekkomyślnie co chwilę próbował otwierać nowe biznesy. Ani razu mu się to nie udało, o co zawsze obwinał wszystkich innych, ale nie siebie. Miał ogromne długi, które Racheli musiała spłacać ze swojej małej pensji piekarki.

W nocy po tym, kiedy sąsiadka przyniosła gazetę, Racheli poszła spać wcześniej, a Mike jak zwykle siedział w fotelu z piwem i oglądał mecz. Około północy do mieszkania bez pukania weszło trzech dużych mężczyzn. Pobili Mike’a i wyciągnęli Rachelę z łóżka. Zabrali wszystko, co miało jakąkolwiek wartość oraz pieniądze na czynsz, który musieli zapłacić do następnego dnia. Teraz nie mieli nawet na jedzenie. Ze strachu, że wrócą, Racheli zapukała do sąsiadki i zapytała, czy może u niej przenocować. Dobra kobieta zgodziła się i następnego dnia rano dała Racheli pieniądze na telefon.

Róża zaczęła płakać, kiedy usłyszała w telefonie głos siostry. Powiedziała jej, żeby natychmiast do nich przyjechała. Wysłała jej też pieniądze na bilet. Początkowo Racheli chciała za nie kupić bilet do Kalifornii, a nie do Nowego Jorku, bo wcale nie miała ochoty tam wracać, ale ostatecznie wsiadła do autobusu na wschód. Po kilku dniach podróży dotarła do domu siostry i znowu były razem.

Kiedy siedziały razem na werandzie, Róża nie zadawała pytań tylko opowiadała. Racheli uśmiechała się lekko i udawała, że słucha. Tak naprawdę patrzyła tylko na ciemny ogród i cieszyła się chłodnym, letnim wiatrem. Przez wiele lat obrazy z dzieciństwa i wizja śmierci rodziców i wielu innych ludzi, którzy zginęli na wojnie, nie dawały jej spokoju. Pojawiały się w jej głowie nagle, bez zaproszenia i zabierały całą radość z życia. Czasem udawało jej się je kontrolować. Wyłączała głowę kompletnie i nie myślała zupełnie o niczym. Świat się zatrzymywał i chociaż nadal było jej smutno, to przynajmniej przez moment nie miała ochoty zniknąć na zawsze.

- Nie uwierzysz! – powiedziała radośnie Róża. - Kompletnie zapomniałam ci powiedzieć! Pamiętasz różane ciasteczka? Od kilku lat próbowałam je upiec, ale nigdy nie wychodziły! Czasami piekłam je codziennie przez tydzień albo przez miesiąc i wyrzucałam, bo były podobne, dość dobre, ale nie takie same. W końcu mi się udało! Zaczekaj, przyniosę je!

Podkscytowana Róża pobiegła do kuchni po ciasteczka i po chwili wróciła z puszką, w której były dwa ostatnie ciastka. Rachela wzięła jedno i włożyła do ust, i natychmiast poczuła spokój, a jej głowa wypełniła się radosnymi kolorami i ciepłymi myślami. Przez chwilę była znowu małą dziewczynką, która biegła boso po trawie w nowej sukience. Była zaskoczona tą reakcją, bo od dawna jedzenie nie sprawiało jej przyjemności.

- Niesamowite! – powiedziała i sięgnęła po drugie.

- Prawda? Są magiczne! – Róża była z siebie dumna. – Teraz już wiesz, dlaczego Gary i ja mamy kilka kilo za dużo.

Rachela zaśmiała się.

- Nauczysz mnie je piec?

- Oczywiście!

Następny dzień Róża i Rachela spędziły w kuchni. Najpierw upiekły nową porcję ciasteczek różanych, a potem Rachela nauczyła Różę piec swoje ciasto orzechowe, które piekła przez kilka lat w piekarni. Od wielu lat nie czuła się tak lekka. Zapomniała o problemach i myślach, które codziennie ją męczyły.

Gary wrócił z pracy i po obiedzie zajadał się deserami, które upiekły. Kiedy skończył, powiedział:

- Dziewczyny! Macie talent! Powinnyście założyć cukiernię!

Róża i Rachela popatrzyły na siebie. Gary miał rację!

1. Zaznacz, czy zdanie jest prawdziwe, czy nie

	Prawda	Nieprawda
1. Rachela przyjechała odwiedzić siostrę, bo chciała otworzyć z nią piekarnię.		
2. Róża była grzecznym dzieckiem.		
3. Mąż Racheli był rozsądnym człowiekiem.		
4. Róża miała dzieci.		
5. Ciastka pomogły Racheli zapomnieć na chwilę o problemach.		

2. Połącz definicje z przymiotnikami:

1. Lekkomyslny	a) wesoły
2. Pogodny	b) zadowolony z siebie i swojej pracy
3. Schludny	c) taki, który nie lubi czekać
4. Pewny siebie	d) nierozsądny

5. Niecierpliwy	e) czysty, zadbany
6. Dumny	f) taki, który wie, że jest mądry lub atrakcyjny

3. Wstaw słowa z listy do zdań

początkowo, ostatecznie, wcale, zupełnie, jakikolwiek, w głębi serca

1. Weronika wiedziała, że nie zmieni swojego męża.
2. zdecydowaliśmy się nie kupować domu.
3. nie wiem o czym mówisz!
4. – Który kolor wolisz: zielony czy seledynowy? – Zdecyduj się i chodźmy do domu!
5. chciałam zostać astronautką, ale potem złamałam nos na boisku.
6. Przecież ty się nie znasz na komputerach! Dlaczego próbowałeś naprawić mój?

Słowniczek

bez pukania – without knocking

boso - barefoot

coś mocniejszego – something stronger - liquor

dać ogłoszenie – to publish an ad

jakąkolwiek wartość – any value

lekkomyślnie - recklessly

na widok – at sight

nakryć stół obrusem – to put a tablecloth on a table

niecierpliwa - impatient

niesamowite - incredible

obwiniać – to blame

odnaleźć się – to embrace a situation, to feel comfortable in a place

ostatecznie - eventually

pewny siebie – self-confident

pobić – to beat up

początkowo – at first

pogodny – positive (about a person)

PDS050 Trzymajcie się razem 3

pożegnać się – to farewell

przejmować się (+ Instrumental) – to be worried

przenocować – to stay for night

przyznać – to admit

rozsądna - reasonable

schludny - neat

spłacać długi – to pay debts off

stworzyć – to create

w głębi serca – deep down

wcale – at all

wzruszyć ramionami – to shrug

zadbany – well mantained

Odpowiedzi:

1. 1.N, 2.P, 3.N, 4.P, 5.P
2. 2.1.d, 2.a, 3.e, 4.f, 5.c, 6.b
3. 3.1. w głębi serca, 2. ostatecznie, 3.zupełnie, 4.jakikolwiek, 5.początkowo, 6. wcale